

Ν. ΟΙΚΘΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 5.

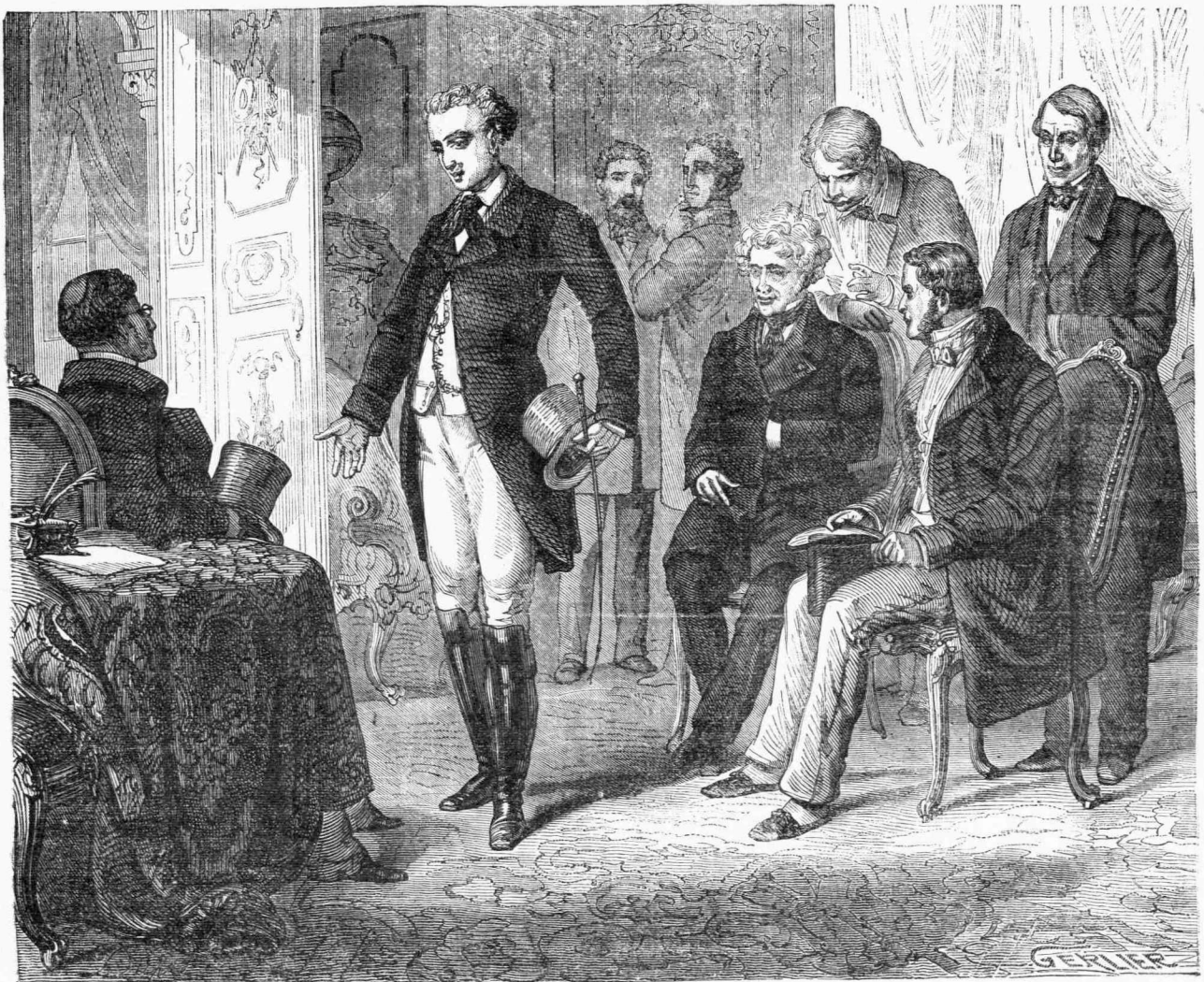
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χρονομισμάτων, χρυσοῦ κ. τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οδοσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων). μετὰφρασίς * * Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γονζαλές : Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετὰφρ. Σ. * * (συνέχεια). — Γαβριήλ Πρεβόστ : Η ΔΟΥΛΗ, μετὰφρασίς Δ. Μ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῶ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βιβλίου 6.

Μ' εἶδον χαιρετῶντα ἕνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν φιλοφρόνως. (σελ. 659).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

Εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ κατανικήσω τὴν ἀνανδρὸν ἀδυναμίαν μου· καθ' ἑκάστην ἐπανήρχοντο εἰς τὸ πνεῦμά μου ἀπαίσια καὶ μᾶλλον εἰδεχθῆ προαισθήματα. Ἡ παρουσία τοῦ κηδεμόνος μου ἦτο δι' ἐμὲ μαρτύριον ὅθ' ἔλεγέ τις, βλέπων

αὐτόν, ὅτι ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τοὺς φόβους, οἵτινες κατεσπάρασαν τὴν καρδίαν μου. Δὲν ἐβράδυνα δὲ νὰ ἐνοήσω ἐκ τοῦ βαναύσου καὶ προκλητικοῦ τρόπου του ὅτι προσεπάθει νὰ με ὠθήσῃ εἰς ἀπονενοημένον τι κίνημα ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων του, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐπιτύχῃ. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐμελλον νὰ ἐφορμήσω κατ' αὐτοῦ, συνήντησα τὸ βλέμμα τῆς Ἀρτέμιδος, τὸ ὅποιον ἦτο τοσοῦτον ἱκετευτικόν, ὥστε ἐκράτησα ἐμαυτόν. Καὶ τότε ἀνεκάλυφα μετὰ βαθυτάτης ἐκπλή-

ξεως παράδοξόν τινα ἀλλοίωσιν εἰς τοὺς τρόπους τῆς ἀναδόχου μου· τὸ ἤρεμον καὶ ἀγέρωχον ὕψος τῆς, διὰ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἐπεβάλλετο εἰς τὸν κόμητα, ἐφαίνετο ἤδη ταπεινωθέν· δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ με ὑπερασπίσῃ ἐνώπιον τοῦ κηδεμόνος μου, καὶ ἐνίοτε ἐβλεπον αὐτὴν φρικιώσαν ὅτε συνήντα τὸ βλέμμα τοῦ ἀναξίου δι' αὐτὴν συζύγου τῆς, ὡσεὶ φοβουμένη μὴ οὗτος ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικόν τῆς καρδίας τῆς. Καὶ τότε πλέον ἠννόησα ὅτι ἔσπουρον αὐτὴν εἰς τὴν ἀβυσσὸν Πανα-

θεν περιεστοιχιζόμεθα ὑπὸ κατασκόπων ἂν ἐξηρχόμεθα ἐκ τοῦ δάσους, ἐβλέπομεν πάντοτε ἐνώπιόν μας τὸν ρακένδυτον ἐκείνον αἰγυβοσκόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἄλλοτε ἀκολουθήσει τὸν Γράγγερ μέχρι τοῦ ξανοδοχείου τοῦ Θολαί, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Βασιτιανὸς μοὶ εἶχεν ὑποδείξει ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λαζάρου ἂν ἐξηρχόμεθα εἰς τὸν κήπον, συνητῶμεν αἰφνης ἐνώπιόν μας τὸν Πλακίδαν, κατασκευαζόμενα τὰ διαδήματά μας, ἐνῶ ἄλλοι τινὲς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κόμητος, κεκρυμμένοι ὅπισθεν τῶν θάμνων, μὲς παρεφύλαττον ὅπως ἀκούσασιν τοὺς λόγους μας. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἤκτειρον τοὺς ἀθλίους τούτους κατασκόπους, ἀλλὰ κατόπιν ἤρχισαν ν' ἀνησυχῶν καὶ νὰ φοβῶμαι φοβεράν τινα πλεκτάνην· τὸ δουλοπρεπὲς καὶ κολακευτικὸν μειδιάμα τῶν ἐπιστάτου προέδιδε τοσαύτην χαμερπῆ εἰρωνείαν, τὴν ὁποῖαν ἠδυνάτου νὰ ἐξηγήσω ἤθελεν εἶπει τις ὅτι τὸ βλέμμα του εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας μου καὶ ἀνεγίνωσκεν ἐν αὐτῇ.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, ὁ δὲ βίος μας διήρχετο ἐν τῷ μέσῳ ἀκαταπαύστων καὶ φοβερῶν ἀγληθόνων. Πρωτὶν τινὰ ἐπιστολὴ τις τοῦ Γράγγερ, ἀποσταλεισά μοι διὰ τοῦ Βασιτιανοῦ, μοὶ ἐγνωστοποιεῖ ὅτι ὡς ἡμέρα τοῦ συμβουλίου εἶχεν ὀρισθῆ ἡ προσεχὴς Δευτέρα. Εἰς τὴν εἶδησιν ταύτην κατέστην τοσοῦτον ὠχρὸς, ὥστε ἡ Ἄρτεμις ἔτρεξε πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ με ὑποστηρίξῃ.

— Ἄνδρέα! ἀνέκραξε, δὲν ἀγαπᾷς λοιπὸν τίποτε εἰς τὸν κόσμον διὰ ν' ἀπελπίζεσαι τόσον;

Ἠθέλησα ν' ἀποκρούσω τὴν λύπην μου.

— Ἀχ! τῇ εἶπον, συγχώρησόν μοι ἂν ἦμαι τόσῳ δειλός· ἀλλὰ τρομάζω διὰ τὴν ἐξορίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐντὸς ὀλίγου θά με καταδικάσων, καὶ ζητῶ νὰ μαντεύσω τί θά γίνω ἅμα χωρισθῶμεν.

— Νὰ χωρισθῶμεν! . . . Ἄνδρέα, δὲν ὀμιλεῖ πλέον ἡ καρδιά σου, ἡ καρδιά αὐτή, ἡ ὁποία, κατὰ τὰς ἀδελφικὰς ἡμῶν διαχύσεις, ἠννοεῖ κατὰ βάθος τὴν δύναμιν τοῦ ἱερωτάτου καὶ ἀγιωτάτου φίλτρου! . . .

— Μόνος ὁ ἔρωσ κάμνει τοιαῦτα θαύματα, ὑπέλαβον μελαγχολικῶς.

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην, ἥτις διέφυγε τῶν χειλέων μου ὡς στεναγμὸς ἀπελπισμοῦ, ἡ Ἄρτεμις ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος. Ἄληθῶς τὴν εἶδον νὰ φρικιάσῃ.

— Πολὺ καλὰ! ἐπανελάβε μετ' ὀλίγον, λοιπὸν ζήτησον τὴν σωτηρίαν σου εἰς τὸν ἔρωτα!

— Τί λέγεις;

— Πρὸ τριῶν μηνῶν, ἐξηκολούθησε διὰ τρεμύσεως φωνῆς, ἡγάπας, Ἄνδρέα, τὸ ἡξυρῶ, διότι τὸ ὁμολόγησες εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν Μαγδαληνὴν . . . Τότε ἐφάνιστο ὅτι ὑπέφερες· ἰάθης λοιπὸν τόσον ταχέως;

— Ὅχι, ἀλλ' ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ, δὲν θά το μάθῃ ποτέ!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου μετὰ τοσαύτης ἀνεξηγήτου ἐκφράσεως, ὥστε ἠσθάνθη τὴν καρδίαν μου πάλλουςαν δίκην ἀτέρμονος ὄρωδεύου.

— Τί πειράζει ἂν το μάθῃ αὐτή; εἶπεν ἐπὶ τέλους. Διὰ τοιούτους ἔρωτας, τοὺς ὁποῖους εὐλογεῖ ὁ Θεός, διότι μόνος αὐτὸς τοὺς ἔννοει, ὑπάρχουσιν ὑψηλότεραι σφαῖραι . . .

— Ναί, ἀλλ' εἶνε μαρτύριον, ὑπέλαβον μετὰ πικρίας.

— Ἔστω γίνου λοιπὸν μάρτυς, Ἄνδρέα, ἀνέκραξε μετὰ παραφόρου ἐνθουσιασμοῦ· ἀλλ' ἂν ἡ χεὶρ σου ἀπέκαμε πλέον ἀγωνιζομένη κατὰ τῶν βασάνων τοῦ βίου, τοῦλάχιστον ἄς κρατῇ ἀκόμη τὸν ἱερώτερον τῶν κλάδων! Τὸ εἶδωλον τῆς καρδίας σου ἄς ἴσταται πάντοτε ἐνώπιόν σου, ἡ δὲ εἰκὼν αὐτοῦ, ἀναμιγνυομένη μετὰ τῶν ὀνειρών σου, ἔστω ἀένναον τῶν διαλογισμῶν σου ἀντικείμενον!

— Ἀχ! ἀνέκραξα πλήρως ἐνθουσιασμοῦ, εἶμαι ἀξίος δι' αὐτήν, σοὶ το ὀρκίζομαι, εἶμαι ἀξίος διὰ σέ.

Κραυγὴ τις χαρᾶς ἐπηκολούθησε τοὺς λόγους μου. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν ἰδικῶν τῆς καὶ μοὶ ἐφάνη εἰς ἄκρον καταβεβλημένη· ἀλλ' αἰφνης, οἶονεὶ ἀποκαμοῦσα ἐκ τοῦ ἀγῶνος, ἐκινήθη βιαίως καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν τῆς· εἶτα δέ, ὅπως κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν μοὶ ἀνέφερε περὶ τοῦ ταξιειδίου μου, ἀνελύθη εἰς δάκρυα πικρά.

— Ἀγαπητῇ μου ἀνάδοχος, μὴ κλαίης! ἀνέκραξα παραφόρως, μὴ κλαίης!

Τοσαύτη σύγχυσις αἰσθημάτων με κατέλαβεν, ὥστε δὲν εὗρισκον ἄλλην λέξιν διὰ νὰ παρηγορήσω τὴν λύπην τῆς Ἐλυπούμην ἀπὸ καρδίας βλέπων αὐτὴν θρηνοῦσαν, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως ἠσθάνομην μυχίαν χαρὰν, διότι ἦμην τὸ ἀντικείμενον τοσαύτης ἀδόλου ἀγάπης, ἥτις ὁμολογουμένως ἐξισούτο πρὸς ἔρωτα θερμὸν καὶ διακαῆ.

— Ἄρτεμις, τὸ ὁμολογῶ, παρεξέτραπε, ἀνέκραξα γενόμενος ἔξω φρενῶν, λησμόνησον τοὺς λόγους μου! Ἀχ! ἡ λύπη σου με τρομάζει περισσότερον ἢ ἡ δυστυχία μου! Πρὸς χάριν σου, θά ὑπερικήσω τὰς ταπεινώσεις καὶ τὰς ὕβρεις· πρὸς χάριν σου, θέλω νὰ ζήσω ζωὴν ἐλευθέραν καὶ ἔντιμον.

— Ναί, δι' ἐμὲ καὶ μόνην σὲ παρακαλῶ! ἀπήντησε, δι' ἐμέ, ἡ ὁποία δὲν ἔχω ἄλλην ἀγάπην εἰμὴ τὴν ἰδικὴν σου!

Καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου περικλυσά με, ἐγὼ δὲ ἠσθάνθη ἐν ἐμοὶ ἀφυπνιζόμενα τὰ φαεινὰ ἐκείνα ὄνειροπολήματα, ἅτινα ἄλλοτε μ' ἐβαυκαλίζον. Ὑψιστε Θεέ! ὁποῖον θεσπέσιον ὄνομα νὰ δώσω εἰς τὴν ἀρμονικὴν ταύτην σύμφορον τῶν ψυχῶν μας; Ὑπάρχει λοιπὸν ὑπεράνω τῶν γηίνων παθῶν θεὸς τις ἔρωσ, ἀνεκφραστός τις ἐνθουσιασμός, τὸν ὁποῖον μόνον οἱ ἄγγελοι αἰσθάνονται;

Πλήρως αἰσθημάτων καὶ πίστεως, ἠσθάνομην ὅτι ἐπανελάμβανον νέας δυνάμεις· ἀλλὰ, φεῦ! ὠμοιάζον πρὸς δεσμώτην ἐγκαθειρμένον ἐντὸς τοῦ σκότους τῆς φυλακῆς του καὶ βλέποντα αἰφνης λάμψιν ταχεῖας ἀστραπῆς· ταύτης δὲ παρελθούσης, τὸ αὐτὸ σκότος ἐπικαθήμενον περὶξ αὐ-

τοῦ. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀενάων καὶ μακρῶν ἀγρυπνιῶν μου, ἠσθάνομην παραλυμένως τὰς δυνάμεις μου καὶ προσέβλεπον μετὰ τρόμου εἰς τὸ δύσελπι καὶ σκοτεινὸν μέλλον μου. Μόνη ἡ θέλησίς μου, τὸ ἐγνώριζον, ἐδύνατο νὰ με διασώσῃ ἀπὸ τῆς μοιραίας κληρονομικῆς ἀσθενείας, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐφοβούμην μὴ προσβληθῶ· οὐχ ἤττον ἠσθάνομην ὅτι εἶχε ριζοβολήσει εἰς τὸ πνεῦμά μου ἡ φοβερὰ αὐτὴ ἰδέα: «Ἴσως εἶμαι παράφρων!» Εἶτα δέ, ἀναμιγνυόμενος τῶν ἀναριθμητῶν συμπτωμάτων τῆς παραφροσύνης, «ὦ! θά παραφρονήσω, ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν, θά παραφρονήσω!»

Νευρικός τις πυρετὸς μὲ εἶχε καταλάβει καὶ δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ ἐξέλθω τοῦ φρουρίου· εἶχον καταστήσει ἀγριος, ἀτίθαστος, μισάνθρωπος· μία λέξις, ἐν μειδιάμα με καθίστων δύσπιστον καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἦμην τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν συζητήσεων, ὅπως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μοὶ εἶχε συμβῆ εἰς Μονθερμέ. Πρωτὶν τινὰ διητυθῆθη πρὸς τινα πηγὴν, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς γενικὸς πλυνὸς τοῦ χωρίου· γυναῖκες τινες, συνηγμέναι ἐκεῖ, ἤρχισαν νὰ με παρατηρῶσι μετὰ προσοχῆς· μόλις ἐπλησίασα, ἐσιώπησαν· ἐνόμισα ὅτι ὠμίλουν περὶ ἐμοῦ. Παιδαριώδης τις φόβος μὲ κατέλαβε βλέπων τὰς περιέργους ἐκείνας μορφὰς καὶ ἐσταμάτησα φοβούμενος νὰ προχωρήσω. Ἄγνοα ἂν αὐταὶ ἐμάντευσαν τὴν ταραχὴν μου· οὐχ ἤττον αἱ γραταὶ ἐψιθύριζον μεταξύ των.

— Κρίμα! . . . ἀνέκραξεν ὑψηλοφώνως νεανίς τις.

Αἰφνης ἔστρεψα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἤκουσα κραυγὴν γέλωτος.

Πλήρως ὀργῆς διὰ τὴν δειλίαν μου ταύτην, ἠθέλησα νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου, ἀλλ' ἐφοβήθη· ἐνόμιζον ὅτι ἀντήχει ἐτι εἰς τὰ ὠτά μου ἡ φωνή, ἥτις εἶπε: «Κρίμα!» Ἐναυλος ἦτο εἰσέτι εἰς τὰς ἀκοὰς μου ἡ λέξις αὕτη καί, χωρὶς νὰ το θέλω, ἐπανελάμβανον μηχανικῶς: «Κρίμα! κρίμα!»

Μέχρι τῆς ἐσπέρας ἦμην καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς φοβερᾶς ἰδέας, ὅτι ὁλος ὁ κόσμος μ' ἐνόμιζεν ἤδη παράφρων. «Κρίμα! κρίμα!» Πολλάκις δὲ ἡ Ἄρτεμις ἐξ-επλάγη ἀκούουσα προφερομένην ἐκ τῶν χειλέων μου τὴν λέξιν ταύτην· δὲν ἐτόλμων νὰ ἐξομολογηθῶ εἰς αὐτὴν τὸ μαρτύριόν μου καὶ προσεπάθουν νὰ φαίνωμαι ἀτάραχος καὶ περιχαρής.

— Ἄνδρέα, μοὶ εἶπεν ἱκετευτικῶς, παῦσον, σὲ παρακαλῶ. . . Βλέπω ὅτι πάσχεις, ἡ δὲ μελαγχολία σου αὕτη μ' ἐνοχλεῖ.

Μὲ θυσίαν καὶ αὐτῆς ἐτι τῆς ζωῆς μου, δὲν ἠθέλον νὰ γίνωμαι εἰς αὐτὴν πρόξενος λύπης· ἀλλ' ἀπαισία ἰδέα κατέτρωγε τὸ πνεῦμά μου. Κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ στιγμὴν, ἐπανελάμβανον: «Ὅχι, δὲν εἶμαι παράφρων!» Ἡ ἀένναος αὕτη ἐπαθῆ ἀντήχει ἀκαταπαύστως εἰς τὸ πνεῦμά μου καὶ ἐπληττε τὸν ἐγκέφαλόν μου, ὥστε τὰ ἀγρια κύματα τὰς ἀπορρώγας παραλαίας· ἡ δὲ προσφιλές τῆς Ἀρτεμίδος εἰκὼν, τὴν ὁποῖαν ἔφερον πάντοτε ἐν ἐμοί, ἔκλαιεν,

ἐλαίε πάντοτε διὰ τὰ μαρτύριά μου ταῦτα . . .

ΚΑ'

Μὲ νομίζεις ἴσως, ἀγαπητὲ Βιλχέλμ, ἐπιλήσιμονα καὶ ὀκνηρόν, διότι ἀπὸ τινος καιροῦ δὲν ἔλαβες τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας μου· ἀλλ' ὑπὸ τὸ εἰρωνικὸν ἴσως μειδιάματά σου, ἀναγνωρίζω τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἀδελφικῆς σου καρδίας, ἀναμενούσης μετὰ φόβου νὰ μάθῃ τὸ τέλος τῆς θλιβερᾶς ταύτης ἱστορίας. Εἶσαι λοιπὸν ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες, οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιώκοντες ἐν τῇ ζωῇ των ἢ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὀνειρῶν των, αἰφνης παραιτοῦνται αὐτῶν, διότι ἠννόησαν δύσκολον τὴν πραγματοποίησιν. "Ὅχι, φίλε μου, ὄχι, ἐγὼ δὲν παραιτοῦμαι αὐτῶν, καθότι εἰς τὰς ἀτελευτήτους καὶ ἀπείρους ἀλγηδόνας τοῦ ἔρωτος ὑπάρχει μυστικὴ τις ἡδυπάθεια, ἥτις μᾶς ἐξαχνίζει καὶ μᾶς ἀνυφοῖ ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνου σφαίρας. Ἡ ὀδὴν ἰσχυροποιεῖ τὰς ἀγνάς καὶ εὐσεβεῖς ψυχὰς καὶ μόνον τοὺς ἀθέους καταβάλλει.

Ὁ ἀτυχὴς Σχούλτς εἶνε καὶ πάλιν ἡ αἰτία τῆς σιωπῆς μου. Πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος κυριεῦεται ὑπὸ βαθυτάτης ἀνίας, ἀγνώστου μέχρι τοῦδε εἰς ἐμέ' τοσοῦτον δὲ κατεβλήθη, ὥστε νομίζει τις ὅτι προβλέπει τὸ μέγεθος ἐπικειμένης συμφορᾶς. Δὲν δύναμαι νὰ τον ἐγκαταλείψω, διότι προαισθάνομαι ὅτι θὰ προσβληθῇ καὶ πάλιν ὑπὸ παροξυσμῶν. Ἐννοεῖ καὶ οὗτος τὸν κίνδυνον, διότι ἀπὸ πρωίας εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἀνήσυχος καὶ τότε μόνον φαίνεται ἡτυχος καὶ ἀτάραχος ὅταν πλὴν βεβαιωθῇ ὅτι θὰ διαμένω διαρκῶς πλησίον του. Καὶ τότε μοὶ προτείνει διαφόρους ἐκδρομὰς ἀνὰ τὴν ἐξοχὴν, ὅπου, ἐξερχόμενοι, προγευματίζομεν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δασυφύλλων τῶν δασῶν δένδρων. Ἡ φύσις διαχέει περίξ ἡμῶν τὰς πνευστιώσας τοῦ φθινοπώρου καλλονὰς, ἐνῶ ἡμεῖς φιλοσοφοῦμεν ἐπὶ διαφορῶν ἀντικειμένων.

Ὁ Σχούλτς φαίνεται τότε λησιμονῶν τοὺς φόβους του, ἐγὼ δὲ βλέπω μετὰ χαρᾶς τὴν ἀνάστασιν, οὕτως εἰπεῖν, τῆς διαυγοῦς ταύτης καὶ διακεκριμένης διανοίας.

Τὸ ἐσπέρας, ὅταν ἐπανερχώμεθα κατὰ τὴν ὄραν τοῦ δειπνοῦ, τὰ τέκνα τρέχουσιν εἰς προὔπαντησιν ἡμῶν· καὶ τότε αἰσθάνομαι κρυφίαν ἀγαλλίασιν, βλέπων τὸν ἔξοχον φιλόσοφόν μου γινόμενον καὶ αὐθις παιδίον, θωπεῖον καὶ θωπευόμενον. Οἱ Γερμανοὶ ἔχουσιν ὁμολογουμένως καρδίαν ἀφελῆ καὶ γαλήνιον, καὶ τοῦτο καθιστᾷ αὐτοὺς ἀξίους ἀγάπης.

Βιλχέλμ, ἂν ἔβλεπες τὸν Σχούλτς ἐν τῷ μέσῳ τῶν τέκνων του, τότε μόνον θὰ ἠννόεις τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἤδη αἰσθάνομαι. Ἡ κυρία Σχούλτς εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν ὀραίων καὶ τρυφερῶν συζύγων, τὰς ὁποίας ἐπενόησε τὸ ἄσμα ἄσμάτων τοῦ Σολομῶντος, ἡ δὲ χάρις αὐτῆς καὶ ἡ ἀφέλεια τῶν τρόπων διαχύνουσιν ἐν τῇ

οἰκίᾳ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἄρωμα τοῦ ἔρωτος, ὅπερ ἀποσοβεῖ τὰς δυστυχίας.

Διέρχομαι τὰς ἐσπέρας μετὰ τῆς οἰκογενείας ταύτης, καθόσον ἀπὸ τινος ἤδη χρόνου δειπνῶ μετ' αὐτῆς. "Ὅλοι μὲ ἀγαπῶσι, διότι μὲ ἀγαπᾷ ὁ Σχούλτς, βλέπων δὲ τις τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποίας μοὶ ἐπιδαψιλεύουσι, θὰ ἔλεγε βεβαίως ὅτι ἐμάντευσαν τὸ ἀλγεινὸν μυστικόν, τὸ ὁποῖον κούπτω βαθέως ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Νομίζω ὅτι ἤδη σὲ καθησύχασα, φίλε μου· ἂν δὲ εἰς τὸ μέλλον συμβῇ παρομοία διακοπὴ τῆς ἱστορίας μου, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ με κατηγορήσῃς πλέον . . .

ΚΒ'

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ὀρισθείσης ἡμέρας. Μόνη δὲ ἡ Ἄρτεμις ἐμάντευσε τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς μου. Πρωίαν τινὰ εἶδον αὐτὴν τοσοῦτον τεθλιμμένην, καθ' ἣν στιγμὴν ἔσφιξε τὸ βλέμμα ἐπ' ἐμοῦ, ὥστε ἠσχύνθη, τὸ ὁμολογῶ, διὰ τὴν φοβερὰν κατάπτωσίν μου. Ἄγνοῶ ποῖα αἰθέριος φωνὴ μοὶ ἔλεγεν ὅτι ἐνώπιόν μου ἠγείρετο φοβερὰ σκιά. "Ὅθεν ἀπεφάσισα, καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς μου, νὰ καταπολεμήσω ὅλας τὰς ἀδυναμίας, ὑπὸ τῶν ὁποίων μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐταλαιπωροῦμην. Πάραυτα δὲ ἤρχισα ν' ἀντιμετωπίζω θαρρῶντως τὸ ἀπαισίον φάσμα τῶν φόβων μου καὶ ἐξεπλάγην ἀληθῶς διὰ τὴν ἀταραξίαν μου. Ἐγραψα εἰς τὸν Γράγγερ μακρὰν ἐπιστολήν, ἐν ἣ λεπτομερῶς τῷ ἐξέθετον πάντα τὰ θλιβερὰ σημεῖα τῆς ὑποθέσεώς μου.

"Ὅτε ἐτελείωσα τὴν ἐπιστολήν, ἠύχαριστήθην μεγάλως· οὐχ ἤττον ἔπρεπε νὰ μεταβῶ εἰς τὸ χωρίον, ὅπως ἐπιφορτίσω τὸν Βασιτιανὸν περὶ τῆς ἀσφαλοῦς μεταφορᾶς αὐτῆς. Καθ' ἣν στιγμὴν δ' ἐπρόκειτο νὰναχωρήσω, ἀπαισία τις προαίσθησις ἀνεχαίτισε τὸ βῆμά μου. Εἰς τὴν ιδέα ὅτι θὰ ἐπανεβλέπον τὰς πλυντριάς ἐκείνας, νέφος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἐσκεπτόμην νὰ ὀπισθοχωρήσω. Ἄλλ' ὠρκίσθην νὰ μὴ ἐνδώσω εἰς τὸν πειρασμόν καὶ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου.

Μόλις ἐξῆλθον τοῦ φρουρίου εἶδον τὸ ἀθλιὸν ἐκεῖνο καὶ ρακένδυτον παιδίον, τὸ ὁποῖον μὲ κατεσκόπευε, κατὰ διαταγὴν βεβαίως τοῦ κηδεμόνος μου. Ἄλλ' εἶχον ἤδη τοσοῦτον κατισχύσει ἐμαυτοῦ, ὥστε δὲν κατεδέχθην οὐδ' ἐν βλέμμα νὰ ρίψω ἐπ' αὐτοῦ. "Ὅτε δ' ἔφθασα εἰς τὸ φέαρ, ὑπέμεινα ἀταράχως τὰ περιεργὰ βλέμματα τῶν πλυντριῶν καὶ ἐγέλασα διὰ τοὺς ἀβασίμους τῆς προτεραιᾶς φόβους μου. Διῆλθον ἀφόβως τὴν μεγάλην ὁδόν, ὅσοι δὲ μὲ συνήντων μ' ἐχαίρετιζον περιχαρῶς· μεταξύ δὲ ἄλλων συνήντησα καὶ τὸν ἐφημέριον, μετὰ τοῦ ὁποίου, σταματήσας, ἤρχισα νὰ συνομιλῶ οὐδεμίαν λέξιν προέδιδε στενοχωρίαν· ἐναργῶς δὲν θὰ μ' ἐξελάμβανεν οὗτος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, παράφρονα. Καὶ τότε ἤρχισα ν' ἀναλαμβάνω τὸ θάρρος μου, ἠννόησα δὲ ὅτι, περιορισμένος εἰς τὰς θλιβερὰς σκέψεις μου, χωρὶς νὰ το ἐννοήσω, εἶχον ἐξορκίσει τὰ δαιμόνια, τὰ ὁποῖα ἐ-

ξηφανίζοντο πάραυτα μόλις ἤγγιζον αὐτὰ διὰ τοῦ δακτύλου. Βεβαίως αἱ δυσφημῖαι τοῦ Πλακίδα οὐδεμίαν εὐρον ἠχώ, ἡ δὲ ἀτιμος σκευωρία τῶν ἐχθρῶν μου θὰ ἐστρέφετο ἀναμφιβόλως κατ' αὐτῶν.

Ἄλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐνόμιζον ἐμαυτὸν σωθέντα εὐρισκόμην εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Εἶχον ἐγχειρίσει τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὸν Βασιτιανὸν καὶ ἐπανηρχοῦμην εἰς τὸ φρουρίον, πλήρης χαρᾶς, διότι ἀπετίναζα τὸν φόβον ἀπ' ἐμοῦ, ὅτε ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς ἐκκλησίας, περιεκυκλώθην ὑπὸ ὀμίλου παιδῶν, τῶν ὁποίων προῆδρευεν ὁ Λάζαρος, ἐκεῖνος ὁ ἀθλιὸς τοῦ Πλακίδα κατὰσκοπος, τὸν ὁποῖον εἶχον ἀφήσει πλησίον τοῦ φρουρίου. Δυσχερῆσθηθεις διὰ τοὺς γέλωτας, τοὺς ὁποίους ἔβαλλον, ἐσταμάτησα· τοῦτ' αὐτὸ δ' ἔπραξαν καὶ αὐτοί. Ὅργισθείς, τοὺς ἠπέιλισα διὰ τῆς χειρὸς· καὶ τινες μὲν ἐξ αὐτῶν ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἀλλ' ὁ Λάζαρος ἤρξατο νὰ με χλευάζῃ, δύο δὲ ἢ τρεῖς εὐτολμώτεροι τῶν ἄλλων ἐμιμήθησαν αὐτόν, πηδῶντες περὶξ ἐμοῦ καὶ φωνάζοντες:

— "Ε! ἔ! κύριε φρόνιμε, διατί δὲν χορεύετε καὶ σεῖς;

Εἰς τὰς κραυγὰς αὐτῶν, οἱ κάτοικοι τῶν παρακειμένων οἰκιῶν ἐξῆλθον ἐπὶ τῶν οὐδῶν τῶν θυρῶν των· πρὸς στιγμὴν ἔγεινα τὸ ἀντικείμενον τοῦ γέλωτος ὄλων τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων. Βλέπων ὅτι ἤμην τὸ παίγνιον τῶν ἀθλιῶν ἐκείνων παιδῶν, ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀπολέσω πράγματι τὸ λογικόν μου καὶ ὄρμησα ἐναντίον τοῦ Λαζάρου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν ὡς τὸν πρωταίτιον τῆς σκηνῆς ταύτης. . . ὅτε αἰφνης εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πλατείας εἶδον τὸν Πλακίδα, ὅστις μὲ παρετήρει μετὰ χλευαστικῆς μειδιάματος. Λάμψις τις ἐφώτισεν αἰφνης τὸ πνεῦμά μου καὶ ἀμέσως ἠννόησα ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ὑποκινήσας τὰ σκάνδαλα ταῦτα. Ἡ ὀργή μου ἐστράφη τότε πρὸς αὐτὸν καὶ ὄρμησα κατ' αὐτοῦ· ἀλλὰ, τραπέντος εἰς φυγὴν, κατεδίωκον αὐτὸν περίξ τῆς πλατείας ἐν τῷ μέσῳ τῶν κραυγῶν καὶ ἀλλαλαγμῶν τῶν παρεστώτων· ἐπλησίαζον δὲ νὰ τον φθάσω, ὅτε κατέφυγεν ἐντὸς ἐργαστηρίου τινός καὶ ἐκλείσθη ἐντὸς αὐτοῦ.

"Ὅρμησα πρὸς τὴν θύραν μετὰ τοσαύτης λύσσης, ὥστε αἱ ὕελοι τῶν παραθύρων διερράγησαν ἅπασαι. Μόλις εἰσῆλθον ἔμαθον ὅτι εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὸ δάσος διὰ τινος ὀπισθίας θύρας. Τότε πλέον ἐσταμάτησα· καίτοι δὲ τετυφλωμένος ὑπὸ τῆς ὀργῆς, οὐχ ἤττον πάραυτα συνῆλθον εἰς ἐμαυτὸν καὶ ἠννόησα πόσον γελοῖα καὶ ἀπεχθῆς ἦτο ἡ σκηνὴ αὕτη, τὴν ὁποίαν οἱ χωρικοί, περικυκλωσάντες με ἐκπληκτικοί, ἐσχολίαζον διαφοροτρόπως.

— Αὐτὸς ὁ ἀτυχὴς κύριος, ἔλεγεν εἰς ἐξ αὐτῶν, δὲν εἶνε δὲ καὶ κακὸς διὰ νὰ τον πειράζουσι τόσο!

— Ἐγὼ λέγω ὅτι γίνεται θῦμα, ἔλεγεν ἄλλος τις.

— Ἡ μακαρίτισσα ἡ μητέρα του ἦτο τόσῳ καλὴ καὶ αὐτὴ!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν γυνὴ τις δι-

έσχισε τὸν ὄμιλον, σύρουσα ἐκ τῆς χειρὸς ἐν ἐξ ἐκείνων τῶν παιδιῶν, τὰ ὅποια πρὸ ὀλίγου μὲ εἶχον χλευάσει.

— Θὰ ζητήσης συγχώρησιν ἀπὸ τὸν κύριον Ἀνδρέαν, τῷ εἶπε.

Τὸ παιδίον, τρέμον, μ' ἐπλησίασε καὶ κλαίον μοι εἶπεν.

— Ὁ Λάζαρος εἶνε ἡ αἰτία, ὁ Λάζαρος! αὐτὸς μὰς ἔδωκε χρήματα γιὰ νὰ φωνάζουμε.

— Διάβολε! ἀνέκραξε μυλωθρός τις παρατυχῶν ἐκεῖ, θὰ τον ἔβαλε βέβαια ὁ Πλακίδας διὰ νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἦννόησα τότε ὅτι εἶχον ἐμπνεύσει τὸν οἶκτον... Ἐφυγον ἐκ τῶν τόπων ἐκείνων, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις δακρύων. Μόλις ἐξῆλθον τοῦ χωρίου, ἔτρεψα ὡς παράφρων εἰς τὰ δάση.

— Τέλος πάντων τὸ κατώρθωσαν, ἔλεγον καθ' ἑαυτὸν αὐριον θὰ μὲ διακηρύξουν παράφρονα!

Εἰς μίτην προσεπάθησα ν' ἀναλάβω τὴν πρώτην μου γαλήνην.

— Ἄλλ' αἰσθάνομαι ὅτι ἐννοῶ, ἔλεγον καθ' ἑαυτὸν, ὅτι τὸ λογικόν μου εἶνε ὑγιές· ἐννοῶ τὴν ἀτιμον σκευωρίαν, τὴν ὁποίαν παρεσκεύασαν ἐναντίον μου· ἀναγνωρίζω τὰ δένδρα, τοὺς δρόμους, τοὺς ὁποίους πολλακίς διήλθον· αἱ δὲ ἀνεμνήσεις τοῦ παρελθόντος, ζωηραὶ καὶ διαυγεῖς, βασιανίζουσι τὸ πνευμά μου.

Καθ' ὁδὸν εὐρέθην πρὸ ρύακος, ἀρδεύοντος τὸ δάσος, καὶ ἔκλινα πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ὅπως ἴδω τὸ πρόσωπον μου ἐν τὸς αὐτοῦ· ἦτο τοσοῦτον ὠχρόν, ὥστε ἐφοβήθη.

— Ἄχ! ἄν με ἴδῃ ἡ Ἄρτεμις, θὰ με λυπηθῇ, ἀνέκραξα.

Δὲν ἐτόλμησα νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ φρούριον.

Ἄγνωθ' ἐπὶ πόσας ὥρας ἐπλανώμην πῆριξ τῶν τόπων ἐκείνων· κατὰ πᾶσαν στιγμήν ἔτρεχον πρὸς τὸν ρύακα ὅπως ἐγκαταοπτρίζομαι ἐντὸς αὐτοῦ καὶ πάντοτε ἔβλεπον τὸ πρόσωπόν μου ὠχρότερον. Προσεπάθουν νὰ πείσω ἑμαυτὸν ὅτι ἦτο ἀπάτη τῆς φαντασίας μου... Ἄλλὰ τὸ ὕδωρ ἦτο λεῖον καὶ διαυγέστατον, ὅλα δὲ τὰ ἀντικείμενα, ὁ οὐρανός, τὰ δένδρα, τὰ φορέματά μου ἀνηνάλκων ἐν αὐτῷ πανομοιότυπως.

Ἐπεται συνέχεια.

* * *

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

Ἡ Ἄγνη ἀνεγνώρισε πάραυτα τὸν Ἐρρίκον ὡς ἐκ τῶν ἀγρίων καὶ ἀπειλητικῶν κινήματων του, καὶ ἰδίως ὡς ἐκ τοῦ πυρός, τὸ ὅποσον ἐξέπεμπον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀναμέσον τῶν ὀπῶν τῆς προσώπιδος του.

— Αὐτὸς εἶνε! εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς πρὸς τὸν μαρκήσιον Δὲ Βιλλέναν, ἐγχειρίζουσα συγχρόνως πρὸς αὐτὸν τὸν δακτύλιον αὐτῆς.

Ὁ συνωμότης κατῆλθε τῆς ἐξέδρας, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν ἀνθρωπὸν ἐκείνον, τὸν ὅποτον ἔσταμάτησε, κρατήσας αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὶδος τοῦ μανδύου του· ἐνῶ δὲ ὁ τελευταῖος οὗτος ἔστη καὶ ἤκραστο μετ' ἐκπλήξεως τοῦ δὸν Παχέκου, φωναὶ ἀγριαὶ καὶ ὀρηκτικαὶ ἀντήχησαν πανταχόθεν.

Τότε λαμπαδηφόρος τις ἀφῆκε νὰ πέσῃ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βασιλέως ἡ λαμπάς, τὴν ὁποίαν ἔφερε, καὶ ἦτις μετέδωκε πάραυτα τὸ πῦρ εἰς τὸν ποδὴν μανδύου του.

Ἐν ἀκαρεῖ τὸ πῦρ περιέζωσε τὸν δυστυχῆ βασιλέα πανταχόθεν, ὁ δὲ λαὸς ἤρξατο φεύγων ἔντρομος.

Ἄφνης ὁ δὸν Ἀλφόνσος καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ ὤρμησαν πρὸς τὰς πλυντριάς, αἵτινες ἴσταντο θεωροῦσαι διαβαίνουσιν τὴν λιτανεῖαν καὶ φέρουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των τὰ σκεπάσματα, ἅτινα πρὸ ὀλίγου εἶχον πλύνει, ἤρπασαν αὐτά, ὑγρὰ ἔτι ὄντα, καὶ, ἐπανελθόντες, περιεκάλυψαν δι' αὐτῶν τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως· εἶτα δέ, οἰονεὶ ὑποστηρίζοντες αὐτὸν, ἔλαβον τὸν δυστυχῆ Ἐρρίκον εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ ταχεῖς, ὡς ἀστραπὴ, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ λεωφορεῖον, ὅπερ ἤδη ἀνέμενεν αὐτούς.

Τὸ πλῆθος εὐκόλως παρεμέρισε τότε, ὅπως ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν διόδον εἰς τοὺς εὐγενεῖς τούτους νέους, οἵτινες προθύμως προσεφέρθησαν ὅπως σώσωσιν ἀπὸ βεβαίου καὶ ὀδυνηροῦ θανάτου ἐν ἀνθρώπινον πλάσμα.

Ἄλλ' αἰφνης ἀνθρωπὸς τις, ὅστις ἴστατο πρὸ ἐνὸς τετάρτου ὀπισθεν γωνίας τινὸς τῆς γεφύρας, θεωρῶν μακρόθεν τὰ γινόμενα, ὤρμησεν ἀγρίως κατ' αὐτῶν, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας γυμνῶν τὸ ἔξος.

Ἐκπλαγέντες ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῆτῳ ταύτῃ προσβολῇ ὁ δὸν Ἀλφόνσος καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ καὶ νομίσαντες ὅτι ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος θὰ παρηκολουθεῖτο καὶ ὑπὸ ἄλλων πολλῶν, ἐτράπησαν πάραυτα εἰς φυγὴν, καταλιπόντες ἐπὶ τῆς γῆς τὸν δυστυχῆ βασιλέα.

Τότε δὲ ὁ ἄγνωστος, ἐπωφεληθεὶς τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἔτρεξε πρὸς τὸν βασιλέα, ἀφῆρσε τὰ σκεπάσματα, δι' ὧν εἶχον περιτυλιγεῖ αὐτὸν, διὰ δὲ τῶν στιβαρῶν βραχιόνων του ἀνεγείρας αὐτὸν, εὐρέθη δι' ἐνὸς πηδήματος ἐπὶ τῆς προκουμαίας καὶ ἐρρίφη ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ μετὰ τοῦ πολυτίμου φορτίου του· τὰ κύματα, διαχωρισθέντα πρὸς στιγμήν εἰς τὴν πτώσιν ἐκείνην, ἠνώθησαν μετ' ὀλίγον καὶ πάλιν.

Ἐν τούτοις ἡ Ἄγνη, μόλις εἶδε τὰς φλόγας ἐκείνας ἀπειλούσας τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως, ἔπεσε λιπόθυμος κατὰ γῆς· ὅτε δὲ οἱ ἀκόλουθοι αὐτῆς κατώρθωσαν, μετὰ πολλὰς καὶ ἐπισταμένας ἐρεῦνας, ν' ἀνεύρωσι τὴν δυστυχῆ νέαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς, μετέφερον αὐτὴν πάραυτα εἰς τὸ φορεῖόν της.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀπειρον πλῆθος λαοῦ συνωστίζετο ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ, παρατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ ὕδατα, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἶχον ριφθῆ οἱ δύο ἥρωες τοῦ ἡμετέρου δράματος.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀνεφάνθησαν ἐπὶ τῆς ἐ-

πιφανείας τῶν ὑδάτων, κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν, ὡς δύο μανιώδεις ἀντίπαλοι· ἀλλὰ τὰ ὀρηκτικὰ κύματα τοῦ ποταμοῦ ἐκάλυψαν αὐτοὺς καὶ πάλιν καὶ τὸ πλῆθος ἀπεσύρετο μετὰ λύπης, σκεπτόμενον τὴν ἀγωνίαν τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων.

Ἐν τούτοις οἱ δύο οὗτοι γενναῖοι ἄνδρες, καίπερ ζκλισθέντες ὡς ἐκ τῆς πτώσεως, δὲν ἀπεθαρρύνθησαν, ἀλλὰ, βοηθούμενοι ἀμοιβαίως, ἤρχισαν νὰ κολυμβῶσι μετ' ἀπιστεύτου δυνάμεως. Ἄλλ' αἰφνης ὁ Ἐρρίκος ἠσθάνθη δριμύτατον πόνον καὶ ἐνόμισεν ὅτι αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν. Εἶχε κατακαθῆ ὑπὸ τοῦ πυρός ἡ μία τῶν κνημῶν του.

Καὶ ἔστη ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, τὰ ὅποια αἰφνης κατεκάλυψαν αὐτόν.

Πάραυτα δὲ στιβαρά τις χεὶρ ἐκράτησεν αὐτόν.

— Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ ἄγνωστος, κρατῶν αὐτὸν πάντοτε ἐκ τῆς ὀσφύος καὶ ἐπιπλέων μετὰ κόπου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν ὅτι θὰ κατορθώσωμεν νὰ σωθῶμεν.

— Λεδέσμα! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ Ἐρρίκος ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν τοῦ εὐνοουμένου του, λοιπὸν ζῆς!... κ' ἐγὼ σ' ἐνόμιζον νεκρόν!

Καὶ μόλις εἶπε ταῦτα, αἱ δυνάμεις του ἐξηντλήθησαν ὀλοτελῶς.

Ὁ δὸν Βελτράν ἐνόμισε τότε ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐλιποθύμισε καὶ ἀνήγειρεν αὐτὸν ἰσχυρῶς.

— Θάρρος, Μεγαλειότατε, θάρρος! ὀλίγα λεπτὰ ἀκόμη καὶ ἐσώθημεν.

— Ἀδύνατον, φίλε μου, εἶμαι πληγωμένος. Ἄφησέ με. Θὰ πνιγῆς καὶ σύ, χωρὶς νὰ δυνηθῆς νὰ με σώσης.

Καὶ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ὁ δυστυχῆς βασιλεὺς. Αἱ δυνάμεις τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα ἤρχισαν νὰ ἐγκαταλειπωσιν αὐτόν· οὐχ ἦττον διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ἐξηκολούθησε κολυμβῶν μετ' ἀπελπιστικῆς ἀγωνίας, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐκράτει ἀπὸ τῆς ὀσφύος τὸν βασιλέα, τὸν ὅποσον ἔσυρεν αὐτομάτως.

Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπηλπίσθη καὶ οὗτος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς τολμηρᾶς ἐπιχειρήσεώς του· καθ' ἣν δὲ στιγμήν ὁ ἀπληθύνων καὶ ἀποναρκωθεὶς βραχιόνων του ἐγκατέλειπε, χωρὶς νὰ το ἐνοήσῃ, τὸ πολυτίμον φορτίον του, τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ συμπαρέσυρον αὐτὸν μέχρι τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ τον ἔρριψαν ἐπὶ τινος καλαμῶνος, ὅστις εἶχεν ἀναφυῆ ἐντὸς τῶν ὑδάτων.

Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ἐτρόμαξεν αἰφνης αὐτόν καί, καταβαλὼν πάσας τὰς δυνάμεις του, ἤρπασε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὰς ρίζας τῶν καλαμῶν, ἐνῶ διὰ τῆς ἐτέρας ἐκράτει πάντοτε τὸ πολυτίμον φορτίον του.

Ὅτε δὲ μετὰ κόπου πολλοῦ κατώρθωσε ν' ἀναρριχηθῆ ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἀφῆκε πρὸς στιγμήν ἐπ' αὐτῆς τὸ σῶμα τοῦ Ἐρρίκου καὶ ἐκάθησεν ἀσθμαίνων ὅπως ἀναπαυθῆ ἐπ' ὀλίγον. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ πεπηγότος σώματος τοῦ

δυστυχούς βασιλέως τῆς Καστιλλίας, ἔλυσε τὰ ἐνδύματά του, ὅπως δυνήθη ἢ ἀναπνεύσῃ καλλίτερον καὶ ἤρξατο ἐντρίβων αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς του καθ' ὄλον τὸ σῶμα καὶ ἰδίως κατὰ τὴν καρδίαν.

Μετὰ παρέλευσιν δ' ὀλίγων στιγμῶν ὁ Ἑρρίκος, στεναζῶς ἐλαφρῶς, ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ, ἀναγνῶρισκας τὸν δὸν Βελτρὰν Δὲ Λὰ Κουέβαν, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

— Εὐχαριστῶ! εἶπε διὰ φωνῆς ἀσθενούς καὶ μόλις ἀκουομένης.

Ἐπανελέισε δὲ κατὰ κοπὸς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀπεκοιμήθη ἡσύχως.

Ἄλλ' ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας, ἐπανακτῆσας καὶ οὕτος τὰς δυνάμεις του, ἤγειρεν αὐτὸν καὶ πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὴν μικρὰν μυστικὴν οἰκίαν του, τὴν ὅποιαν οἱ ἀναγνώσταί μας ἤδη γνωρίζουσι.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ σε ἀρήσω μόνον, Ἑρρίκε, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, οἶονοι ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βασιλέα, διότι οἱ ἐχθροί σου εἶνε καὶ ἐχθροί μου, καὶ διότι, ἀνευ σοῦ, ὁ ἤδη πανίσχυρος κόμης Δὲ Λεδέσμας θὰ καταστήσῃ νὰ ἐπαυτῆ τὸν ἄρτον του.

Z

Δέκα πέντε ἡμέραι εἶχον παρέλθει ἀπὸ τῆς θαυματουργοῦ ἐμφανίσεως τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα.

Πολυάριθμοι ἐργάται εἰργάζοντο ἐν τῇ παρὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς πόλεως Ἀβίλης κειμένη εὐρυτάτῃ καὶ ἀπεραντῇ πλατείᾳ, παρ' ἣ ἀνηγειρέτο μεγαλοπρεπὲς θέατρον, τὸ ὅποιον διεκόσμουεν μετ' ἄκρας φιλοκαλίας καὶ κομψότητος.

Ὅπισθεν τοῦ θεάτρου τούτου, πεντήκοντα περίπου κάπηλοι τοῦ στρατοῦ, βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τῶν τέκνων αὐτῶν, κατεγίνοντο ἀνεγειρόντες μικρὰ παραπήγματα καὶ σκηναί, ἐνθα διάφοροι περίεργοι διαβάται, οἵτινες, προσκληθέντες ὑπὸ τῶν συνωμοτῶν, ἤρχοντο ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ βασιλείου, κατέπαυον τὴν πεινᾶν των καὶ ἐσθνον τὴν δίψαν των.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀβίλης ἀνήγγειλαν τὴν ἐναρξιν τῆς ἀλλοκότου τελετῆς, ἣν κατωτέρω θὰ περιγράψωμεν, καὶ χάριν τῆς ὁποίας εἶχε συναθροισθῆ ἄπειρον πλῆθος λαοῦ, εἰς ἐκ τῶν καπήλων, οἵτινες, εἶχον διαταχθῆ νὰ παρευρεθῶσιν ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς ἐορτῆς, ἔσχε τὴν ἐπιτυχὴ ἰδέαν ν' ἀναρτήσῃ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς ὑπερμεγέθους σκηνῆς του μεγάλῃν τινὰ σανίδα, ἐφ' ἣς ἀνεγινώσκοντο αἱ ἐξῆς λέξεις, γεγραμμέναι μεγάλοις γράμμασιν:

ZHTO O DON ALFONSO O DUEKATOS!

Κάτωθι δὲ αὐτῶν ἀνεγινώσκετο ἡ δελεαστικὴ λέξις. *Καπηλεῖον (Taverna)*, καὶ κατωτέρω ἀκόμη, ἐν εἰδει εἰδοποιήσεως πρὸς τὸν λαόν, ἡ ἐξῆς ἀποφθεγματικὴ φράσις: «Μάθετε, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅτι ὁποῖος σήμερα σπᾶσῃ τὰ ποτήρια θὰ τὰ πληρώσῃ!» (Sepan los grandes y chicos que hoy quien rompe, paga!)

Οὐδεὶς ὁ διερχόμενος ἐκείθεν καὶ μὴ ἀ-

ναγινώσκων τὰς λέξεις ταύτας. Ἄλλὰ δυστυχῶς ἡ θύρα τοῦ καπηλείου ἦτο ἐρημητικῶς κεκλεισμένη, ὥστε ἕκαστος διήρχετο λέγων:

— Αὐτὸς ὁ κάπηλος πρέπει νὰ ἦνε ἐξαιρέτος ἄνθρωπος· θὰ ἔλθω εἰς τὸ καπηλεῖόν του μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς.

Ἄλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ σταματήσῃ, φοβούμενος μὴ καταπατηθῆ ὑπὸ τοῦ συνωθουμένου καὶ διαβαίνοντος ἐκεῖθεν πλῆθους. Ἡ ἀπεραντος πλατεῖα ἔβρυθε κυρίων, σπουδαστῶν, κληρικῶν, πολιτῶν καὶ χωρικῶν ἐξ ὄλων τῶν ἐπαρχιῶν καὶ χωρίων τοῦ κράτους, οἵτινες ἀνέμενον τὴν ἔναρξιν τῆς ἀλλοκότου ἐκείνης τελετῆς, τὴν ὅποιαν οὐδέποτε ἠθέλομεν τολμήσει νὰ περιγράψωμεν, ἂν δὲν περιείχετο εἰς ὅλα τὰ χρονικὰ ἀπομνημονεῦματα καὶ τὰς ἱστορίας τῆς Ἰσπανίας.

Εἶχον ἀνεγείρει τὴν αὐλαίαν, ἣτις ἐκάλυπτε τὴν πρόσοψιν τοῦ θεάτρου, καὶ ἐδείκνυον εἰς τὸν ἐκπεπληγμένον λαὸν ἰκρίον, ἐφ' οὗ ἦτο ἐστημένον ἀνδρείκελον, παριστῶν τὸν δὸν Ἑρρίκον τὸν τέταρτον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας, παριστανόμενος μεγαλειότερος καὶ παχύτερος ἢ ὅσον ἦτο πραγματικῶς, ἦτο ἐνδεδυμένος μακρὸν καὶ πένθιμον φόρεμα καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου του. Ἐφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸ διάδημα, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς χειρὸς του ἐκράτει τὸ σκήπτρον ἐπὶ τινος δὲ προσκεφάλου, ἀπέναντι αὐτοῦ τοποθετημένου, εἶχον ἐναποθέσει τὸ ξίφος του.

Πολυάριθμοι ἀστυνομικοὶ κλητῆρες περιεστοίχιζον τὸ ἰκρίον, ἡ δὲ καστιλιανὴ σημαία ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ θεάτρου.

Ἄπαντες δὲ οἱ συνωμόται, ἀφοῦ ἠκροάσθησαν τῆς θείας λειτουργίας, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν πλατείαν, προηγουμένης τῆς μουσικῆς· ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν ἔβαινε ὁ βασιλεὺς δὸν Ἀλφόνσος ἐπὶ ὠραίου ὑποκιτρίνου ἵππου (*caballo di color de gamuza*), τοῦ ὁποίου ἄπασα ἡ ἵπποσκευὴ ἦτο χρυσοκέντητος.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. **

ΓΑΒΡΙΗΛ ΠΡΕΒΟΣΤ

Η ΔΟΥΛΗ

Α'

Ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἀγαπῶσιν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ὅταν μᾶς ἀγαπῶσιν. Ἐκαστος εἶπε τὴν γνώμην του ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, τοῦ ἀνεξαντλήτου καὶ ἐπ' ἄπειρον παραλλάσσοντος ἀπὸ λαοῦ εἰς λαὸν καὶ ἀπὸ γυναικὸς εἰς γυναῖκα.

Ῥώσος τις εὐπατρίδης, ἐξηκοντούτης περίπου, ὅστις ἔμενε σιωπηλὸς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως, ἐφάνη αἴφνης ἀναμνησκόμενος θλιβεροῦ συμβάντος καὶ εἶπε:

— Πάντες εὐχονται νὰ ἀγαπῶνται.

Τοῦτο ἔχει τι τὸ κολακευτικὸν διὰ τὴν φιλοτιμίαν των. Καὶ ἐν τούτοις, πιστεύσατέ μοι, ὁ ἔρωσ τῆς γυναικὸς εἶναι ἐνίοτε φοβερώτερος τοῦ μίσους αὐτῆς!

Ἐπειδὴ διεμαρτύροντο, ὁ λέγων ταῦτα προσηνέχθη νὰ ἀποδείξῃ τὸ γεγονός, καὶ ἤρξατο τῆς ἐπομένης διηγήσεως:

Κατὰ μῆνα Ἰανουάριον, φίλοι τινὲς εἴμεθα συνηγμένοι εἰς τὴν οἰκίαν μου περὶ *σαμβάριον*, πίνοντες κύπελλα θερμοῦ τειοῦ μετὰ ρουμίου, ὅταν εἶδον εἰσερχόμενον τὸν κόμητα Τσχεμόσκι. Ἐφόρει ἐνδυμασίαν ταξειδιώτου καὶ ἐφαίνετο πολὺ ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένος. Δὲν ἔβράδυνα νὰ μάθω ὅτι ἔλαβε διαταγὴν τοῦ Τσάρου νὰ φύγῃ ἐκ Πετροπόλεως, ἐντὸς εἰκοσι τεσσάρων ὥρων, ἐξοριζόμενος εἰς τὰ ἐν Πολωνίᾳ κτήματά του.

Κατεμνήθη ψευδῶς ὡς μετέχων συνωμοσίας· μολοντί δὲ τὰ προηγουμένα καὶ οἱ οἰκογενειακοὶ αὐτοῦ δεσμοὶ διέψευδον τὴν ἀποδιδωμένην αὐτῷ κατηγορίαν, θὰ ἦτο ἐν τούτοις κινδυνῶδες νὰ ἀπολογηθῆ, πρὶν ἢ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν, καὶ ἠθέλησεν, ὡς πιστὸς ὑπήκοος, ν' ἀπέλθῃ πρῶτον, ἐπιφυλασσόμενος ν' ἀποδείξῃ κατόπιν τὴν ἀθωότητά του.

Ἡ θέσις αὐτοῦ ἦτο δυσχερὴς καὶ τὸ ἡννοεῖ. Ὁ κρύφιος ἐχθρὸς, ὅστις ἠδυνήθη νὰ γεννήσῃ κατ' αὐτοῦ τόσῳ βραχείας ὑπονοίας, θὰ ἐφρόντιζε βεβαίως νὰ τὸν καταστρέψῃ, καὶ ἦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι θὰ ἐζήτηι νὰ ἐπιρρίψῃ κατ' αὐτοῦ πᾶσαν συνδιάλεξιν, ἢ πᾶσαν σχέσιν, ἣν ἠθελε συνάψῃ μεθ' οἴου δήποτε πρὸ τῆς εἰς τὰ κτήματα αὐτοῦ ἀφίξεώς του. Τῷ ἐχρειάζετο μάρτυς, ἵνα βεβαιώσῃ τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ, καὶ ἦλθε νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ τῷ χρησιμεύσω ὡς τοιοῦτος.

Τὸ ὄχημά του ἀνέμενε εἰς τὴν θύραν. Παρεκάλεσα τοὺς φίλους μου ν' ἀπέλθωσιν, ἠτοίμασα τὸν ὀδοιπορικὸν μου σάκκον, καὶ μετὰ δύο ὄρας ἐτρέχομεν ἐν πλήρει ταχύτητι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀσκόβ.

Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον. Μολοντί δὲ εἴμεθα περιβεβλημένοι διὰ σισυρῶν καὶ ἐροφῶμεν συχνάκις ρακὴν, οὐχ ἦττον μετὰ δυσκολίας ἐπαλαίωμεν κατὰ τῆς προοίσεως ἀποναικώσεως, τῆς παραλυούσης πάσας ἡμῶν τὰς κινήσεις.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ προχωρήσωμεν. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ταχύτης τῆς πορείας ἡμῶν, ἐν πλήρει νυκτί, μᾶς ἀπεμάκρυνεν ἐντελῶς πάσης κατοικίας, καὶ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ φθάσωμεν εἰς τι χωρίον, ἢ οἶονδήποτε σταθμόν, εἰμὴ καταβροχθίζοντες, οὕτως εἶπεῖν, τὴν ἀπόστασιν.

Ἐνώπιον ἡμῶν ἐξετείνετο ἡ φαεινὴ πεδιάς ὑπὸ λευκὴν ὀμίχλην. Κατὰ μακρὰ διαστήματα συνηντῶμεν, ὡς φαντάσματα, ἐλάτας τινὰς μετὰ τοὺς κλάδους χιονοσκεπεῖς. Οὐδ' ἐν φῶς, οὐδὲ μίαν οἰκίαν εἰς τὸν ὀρίζοντα· εἰς ἐπίμετρον δὲ ἀγέλαι λυκῶν ἐφαίνοντο ὡς μελαναὶ κηλίδες ἐπὶ τοῦ ἀτελευτήτου τούτου πανοράματος.

Ὁ ἀμαξήλατος ἡμῶν ἦτο ὡς ἀπολιθωμένος ἐπὶ τῆς ἔδρας του, πλήττων ἀτομάτως τοὺς δύο ἵππους, φέροντας εἰδικὰ

διὰ τὸν πάγον πέταλα, καὶ διασχίζοντας τὸν ἀέρα καλπάζοντες ἀδιαλείπτως.

Πρὸ μικροῦ μία τῶν ἡνιῶν ἐκόπη, καὶ θὰ ὑποχρεοῦμεθα νὰ διέλθωμεν τὴν νύκτα μεταξὺ τῶν πάγων, ὅταν ὁ ἀμαξηλάτης ἡμῶν, χωρὶς νὰ βυιλήσῃ. μὰς ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου ἐρυθρόχρουν φῶς, σημαίνον ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχε καταφύγιόν τι.

Τὸ καταφύγιον τοῦτο ἦτο εἶδος τι ἀμαξοστασίου, ὡς τοιαῦτα πολλὰ ὑπῆρχον ἐν Ῥωσσίᾳ, ἔνθα οἱ ταξειδιῶται, πληρόντες καπικία τινα, ἠδύνατο ν' ἀναπαυθῶσι μέχρι τῆς πρωῆς.

Εἰς χθαμαλὴν τινα αἰθουσαν, φωτιζομένην ὑπὸ καπνιζούσης καὶ ἀνευ ὕλου λυχνίας, οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ τετυλιγμένοι διὰ τῶν μηλωτῶν αὐτῶν ἐκοιμῶντο κύκλῳ ἐπὶ σκεπασμάτων ἢ ἐπὶ ἀχύρων. Παρὰ τὴν αἰθουσαν ὑπῆρχε συνήθως εἶδος καπηλείου, ἔνθα ἠδύνατό τις, πρὶν ἢ κοιμηθῆ, νὰ ροφήσῃ οἶνονπνευμακτῶδη ποτᾶ.

Μόλις κατήλθωμεν τοῦ ὄχηματος, ἠκούσαμεν ὀξείας κραυγᾶς ἐξερχομένης ἐκ τοῦ παρὰ τὸ ἀμαξοστάσιον δωματίου, καὶ διὰ τῶν ὑπὸ τῆς πάχνης σκοτεινῶν ὕλων, διεκρίναμεν τινα καταδιωκόμενον ἐν πάλῃ.

Σπεύσαντες εἰσῆλθωμεν εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ παρέστημεν εἰς ἀπαίσιον θέαμα.

Νεκρὰ κόρη δέκα ἕξ μέχρι δέκα ἐπτὰ ἐτῶν ἔσπερον ὑπὸ τὰ κτυπήματα μαστιγῆς. τὰ ὅποια τῇ κατήνεγκε δι' ὅλης τῆς ἰσχύος ὑψηλὸς τις εὐήθης, με ἀμαυροῦς ὀφθαλμούς, ὅστις, καίτοι εἶδεν ἡμᾶς εἰσελθόντας, δὲν ἔπαισε νὰ τὴν κτυπᾷ.

Χωρὶς νὰ βραδύνη ὁ κόμης, ὤρμησε πρὸ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις ἐφάνη μάλλον ἐκπεπληγμένος, ὅτι εὐρέθη τις φροντίζων διὰ τὸσφ μικρὸν πρᾶγμα, ἢ ὅτι εἶδε τυχαίως τινα, τολμῶντα ν' ἀντιπαρταχθῆ πρὸς αὐτόν.

Δυστυχῶς ὁ ἀνθρώπος ὕψωσε τὴν χεῖρα ἵνα ἀπωθήσῃ τὸν κόμητα, ἀλλ' οὗτος προλαυβάνων τὴν κίνησιν ἀνέτρεψεν αὐτόν δι' ἐνὸς γρόνθου.

Τὰ πρᾶγματα μετεβλήθησαν. Ὁ ἀνθρώπος πίπτων ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς τραπέζης τοῦ καπηλείου, καὶ τὸ αἷμα ἀνέβλυσε ἐκ τῆς πληγῆς του οὕτως, ὥστε νὰ τὸν καταστήσῃ ὑποχείριον.

— Εἶμαι ὁ κόμης Τσχεμόβκι, εἶπεν ὁ κόμης, θέτων τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ τραχήλου του.

— Χάριν, αὐθέντα, ἀνέκραξεν ὁ ἀνθρώπος ρέγγων. Ὅρκιζομαι εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον ὅτι θὰ ὑπακούσω καὶ θὰ σᾶς ἀκούσω.

— Ἐχει καλῶς. Ἐγέρθητι.

Ὁ ἀνθρώπος ἠγέρθη τερῶν ὕφους ὑποκαγῆς, καὶ μὴ προσέχων εἰς τὴν πληγὴν του. Τὸ χγριον θηριον ἐπανέκτησε τὴν βλακῶδη αὐτοῦ πραότητα.

Ἡ νεκρὰ κόρη ἀποσπασθεῖσα τῶν χειρῶν τοῦ κτηνώδους ἐκείνου ἀνθρώπου, ἠρειδετο ἐπὶ τοῦ τοίχου μετ' ἐκφράσεως ἀνεκφράστου μελαγχολίας. Ἦτο βεβία ὅτι ὁ ὑπὲρ αὐτῆς οἶκος ἡμῶν, θὰ ἀπέθκινεν αὐτῇ μάλλον ἐπιβλαθῆς ἢ ὠφέλιμος, διότι ὁ ἀνθρώπος θὰ ἐξεδικεῖτο μετὰ

τὴν ἀναχώρησιν ἡμῶν διὰ τὴν προσβολήν, ἣν ἔνεκα αὐτῆς ὑπέστη.

Ὁρᾶ καὶ συνεσταλμένη, μόλις ἤγειρε τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμούς, μὴ τολμῶσα νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν προστατεύσαντα αὐτήν.

Ἡ στάσις αὕτη οὐδόλως παρέβλαπτε τὴν καλλονὴν αὐτῆς, ἥτις ἦτο πραγματική, παρὰ τὴν ἀσθενικὴν αὐτῆς ὄψιν.

Ἦτο ὠραία, καὶ ἀκριβῶς εἶπεν, ἠννοεῖ τις πόσον ἤθελεν εἶσθαι ὠραιότερα. Εἶχε πολλὰ ὑποστῆ καὶ ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς εἶχε βραδύνει· ἀλλ' ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος εὐτωμος ἢ κόμη τῆς καὶ κατερχομένη ἀπὸ τοῦ μετώπου τῆς εἰς ἀδρῶς πλοκάμους μέχρι τῆς ὀσφύος, εἶχε ἰδιαζόν μελανὸν χρῶμα κυανοχρυσίζον καὶ ἀντηνάκλα λαμπρῶς εἰς τὸ φῶς. Ἐν τέλει τὸ σύνολον ἤρμοζε καλῶς ἐν τῇ περιβολῇ αὐτοῦ.

Ἡ ἐνδυμασία τῆς δούλης, τὸσφ ἀχαρις διὰ τὰς γραιίας, ἀρμόζει καλῶς εἰς τὰς νέας τὸ τετράγωνον ἀνοιγμα τοῦ περιστηθίου, ἢ ἐσθῆς, ἢ σχηματίζουσα θώρακα ἐπὶ τοῦ στήθους, τὸ λευκόφαιον χρῶμα τοῦ ὑφάσματος, ὠραίζομένου θαυμασίως ὑπὸ μαλλίνης ταινίας μελανῆς ἢ κυανῆς, πάντα ταῦτα, ὅσφ μετρίως καὶ ἂν ὡσι κατεσκευασμένα, ἀποτελοῦσι σύνολον ἀπλοῦν καὶ κομψόν· εἶδον δὲ καὶ ἐπιφανεῖς κυρίας ἐνδυμένους οὕτως ἐκ φιλαρέσκου ἰδιοτροπίας.

— Τὸ ὄνομά σου, μικρά, ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Δάσχα, ἐντιμότητε, ἐπιθύρῃσεν ἡ νεκρὰ κόρη.

— Εἶσαι πρὸ πολοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου;

— Πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν. Ἦμην δούλη εἰς τὰ ὑποστατικά τοῦ κόμητος Σμαλῶφ καὶ ἔφυγα ἀπ' ἐκεῖ.

— Δὲν ἦσο λοιπὸν εὐτυχῆς;

— Ὅχι, ἐντιμότητε.

— Καὶ ἐνταῦθα εἶσαι εὐτυχεστέρα;

Ἐπῆλθε στιγμῇ σιωπῆς.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, ὑπέλαθεν ὁ κόμης, καθ' ἣν σὲ ἔδειρεν ὁ ἀνθρώπος οὗτος;

— Ὅχι, ἐντιμότητε, καὶ ἀλλοίμονον! πολὺ φοβοῦμαι προσέθηκε, στεναχούσα, ὅτι δὲν θὰ εἶναι ἡ τελευταία.

— Διατί σὲ ἔδειρεν;

Ἡ νέα κόρη ἠρυθρίασε καὶ δὲν ἀπήντησε.

— Διατί ἔδειρες τὸ κοράσιον; ἠρώτησεν ὁ κόμης τὸν κύριον τοῦ καπηλείου.

— Διότι δὲν εἶναι ἱκανὴ διὰ τίποτε καὶ τὴν τρέφω.

— Τὴν εὖρες λοιπὸν εἰς τὰς ὁδοὺς;

— Μάλιστα, ἐντιμότητε. Καί, ἐννοεῖται. . . εἶναι ὠραία. . . καὶ ἂν ἤθελε θὰ μοὶ ἔφερε χρήματα, ἀντὶ νὰ μοὶ κοστίξῃ. . . . . Λοιπὸν ὄχι! δὲ θέλει· καὶ ἂν ἡ ἐντιμότης σας τῇ ἐπρότεινε ἕκαστὸν ρούβλια. . .

— Ἄτιμε! . . . εἰζεύρεις ὅτι εἶσαι ἄξιος μαστιγώσεως! . . . Ἄλλ' ἄρκει. Σοὶ δίδω διακόσια ρούβλια καὶ μοὶ τὴν παραχωρεῖς.

— Διακόσια ρούβλια! . . . ὦ! ὁ ἐντιμότητος εἰμπορεῖ νὰ με ἀπαλλάξῃ ἀπὸ αὐτὴν ἀμέσως.

Ἡ νεκρὰ δούλη ἤκουσε τὴν συμφωνίαν ταύτην μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἀδιαφορίας.

— Καὶ σὺ μικρά, συναινεῖς; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Ἡ ἐντιμότης σας φαίνεται καλὸς αὐθέντης. Συναινῶ νὰ εἶμαι δούλη εἰς τὰ ὑποστατικά του.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ φύγῃς πάλιν;

— Ὅχι, ὄχι, αὐθέντα.

Ἐν τούτοις ὁ ἀμαξηλάτης ἐπεσκεύασε τὰς ἡνίας του, καὶ ἐβίαζα τὸν φίλον μου νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν πορείαν μας, οἰκτιρῶν τὴν ἄκαιρον γενναιοφροσύνην του.

— Τί τὴν θέλεις αὐτὴν τὴν κόρην; τῷ εἶπον.

— Οὔτε ἐγὼ εἰζεύρω· ἀλλὰ δὲν ἠδύναμην νὰ τὴν ἀρήσω εἰς τὸν ἀνθρώπον αὐτόν. Μὲ μίαν δούλην περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον δὲν τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ ὑποστῶ νέαν δυσμένειαν.

Τὸ κοράσιον εἰθισμένον εἰς τὸ ψύχος, ὡς τέκνον τοῦ βορρᾶ, περιεβλήθη μάλλινον σάκκον καὶ ἔλαβε θέσιν πλησίον τοῦ ἀμαξηλάτου.

B'

Ὁ κόμης ἀνῆκεν εἰς ἀρχαίαν οἰκογένειαν τῆς Πολωνίας ἐγκατασταθεῖσαν πρὸ πολλοῦ ἐν Ῥωσσίᾳ. Ἡ περιουσία λοιπὸν αὐτοῦ ἦτο κολοσσιαία, διότι οὐδεμίαν ὑπέστη δήμευσιν ἢ καταστροφὴν, ἀς ἀναποφεύκτως συνεπάγονται αἱ ἀγρονοστάσεις.

Μόνον ἐκ φθόνου θὰ ὤρμηθη ὁ καταγχεῖλας αὐτόν. Διενεοῖτο μάλιστα μήπως ἡ προσβολὴ προεκλήθη ὑπὸ τινος συμπολίτου του, φθονήσαντος τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτοῦ θέσιν.

Ὁπωσδήποτε, ἡ θέσις του ἦτο λαμπρά. Αἱ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Κόβνο κτήσεις του, ἔνθα ἐξώρισεν αὐτόν ὁ Τσάρος, τῷ ἐπέτροπον αὐταὶ μόναι διὰ τῶν εἰσοδημάτων τῶν νὰ διαγῆ μεγαλοπρεπῶς· καὶ εἰς τὰς κτήσεις του ταῦτα, περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν πολυαριθμῶν δούλων του, ἦτο ὡς βασιλεὺς ἐν τῷ κράτει αὐτοῦ.

Μόλις ἔφθασεν, ἡ πρώτη του φροντίς ἦτο νὰ ἐμπιστευθῆ τὴν Δάσχαν εἰς γέροντα ὑπὲρθετον οἰκογενειάρχην, ὅστις συγκατέλεξε αὐτὴν μετὰ τῶν τέκνων του. Μεθ' ὃ δὲν ἐσκέρθη πλέον περὶ τούτου.

Μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο ἐπανῆλθον εἰς Πετρούπολιν, ἵνα συντελέσω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν διὰ χάριτος ἐπάναδον τοῦ φίλου μου. Ἡ ἐξορία τοῦ θὰ ἦτο βραχυτάτη· καί, ἀληθῶς, δὲν εἶχε παρέλθει μὴν, ὅτε διαταγῇ ἀνακλήσεως τῷ ἐστάλη ἐκ Πετροπόλεως εἰς τὰ κτήματά του.

Πλούσιος καὶ ὠραίος ὁ κόμης, ἠγάπα τὴν κοινωνίαν καὶ ἔλαμπεν ἐν αὐτῇ. Μετ' ἐνθουσιασμοῦ λοιπὸν ἀπεδέξατο τὴν ἀπόφασιν, ἥτις τὸν ἐπανέφερεν εἰς τὰς τέρψεις του.

Ἡ Πετρούπολις εἶναι ἴσως μετὰ τοὺς Παρισίους, ἡ μάλλον εὐθυμος πόλις τῆς Εὐρώπης. Ἡ ὑψηλὴ κοινωνικὴ τάξις, ἥτις εἶναι λίαν ἐπιφανῆς, διατηρεῖ κᾶπως

εἰς τὰ ἤθη, ὑπὸ τὴν διπλὴν ἔπιψιν τῶν ἐρώτων καὶ τῆς πολυτελείας, τὰς παραδόσεις τῶν ἐκλειψασάν ἀρχαίων μοναρχιῶν. Ἐκεῖ, ὅπως πανταχοῦ, ὅταν ἦν καὶ τὶς πλοῦσις, τῶ ἀνοίγονται ὄλαι αἱ θύραι, καὶ καθίσταται περιζήτητος εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας.

Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ὁ κόμης δὲν ἦτο ἄνθρωπος τῶν ἡδονῶν κατὰ τὴν ἀποδιδουμένην εἰς τὴν λέξιν σημασίαν· φύσις ἰσχυρὰ καὶ σφιγγῶσα, ἀπηξίου νὰ παρασυστῆ ὑπὸ γυναικός, καὶ ἀκριβῶς εἶπεῖν, δὲν ἦτο γνωστὸν νὰ εἶχε ἐρωμένην.

Ἐκ γενναιοφροσύνης μόνον καὶ οὐχὶ δι' ἄλλο τι, παρέλαβε τὴν νεαρὰν δούλην. Διὰ τοῦτο, μόλις φθὰς εἰς τὰ κτήματά του, ἐνεπιστεύθη αὐτήν, ὡς εἶπον ἤδη, εἰς γηραιὸν ἐπιστάτην, χωρὶς ν' ἀσχοληθῆ περισσότερο. Ὁ βίος ἄλλως τε, ὅν διῆγεν ἐν Πετροπόλει, ἦτο βίος ἑορτῶν, διασκεδάσεων καὶ λήθης.

Δεκαεξὶ παρῆλθον μῆνες, ὅτε ἐπῆλθεν εἰς τὸν κόμητα ἡ ἰδέα νὰ διέλθῃ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνοιξεως εἰς τὰ ἐν Κόβωφ κτήματά του.

Ἡ νεαρὰ δούλη ἐμεγάλωσεν. Ἦτο ἤδη ὠραιότατη δεκαοκταετής κόρη, ὡχρὰ, μὲ βαδισμα εὐσταλές, ἐν πλήρει ἀνθούσῃ νεότητι.

Κατ' οὐδὲν μετέβαλε τὴν προτέραν ἐνδυμασίαν της, εἰμὴ ὅτι ἐμήκυνε τὰς πτυχὰς τοῦ φορέματος αὐτῆς, αἵτινες ἔφθανον ἤδη μέχρι τοῦ ἐδάφους. Ὁμοίως ἐμψυχον μάρμαρον εἶχε τὶ τὸ ἀγαλακτώδες καὶ τὸ ἀγγελικόν, ἰσχὺν λαυθάνουσαν καὶ ὑποκρυπτομένην ὑπὸ νοσηρότητα πλήρη θεληγῆτων. Τὸ ἄνθος πρὸς στιγμὴν ὡχρίασαν, ὠρθώθη πάλιν ἐπὶ τοῦ στελέχους αὐτοῦ, καὶ ἀνέλαβε πλειοτέραν ζωὴν καὶ λάμπιν ὑπὸ τὰς ἐπιδαψιλουμένας αὐτῶ φροντίδας. Τὰ πάντα ποιοῦσα μετ' ἐπιμονῆς, ἡδυνήθη, καίτοι ἀσχολουμένη εἰς τὰ ἔργα τῆς βελόνης, νὰ μάθῃ ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν· ἡ δὲ νεαρὰ αὐτῆς διάνοια ἀκαλλιέργητος μέχρι τοῦδε, ἔλαθεν ἀνάπτυξιν ἀρκοῦσαν νὰ καταστήσῃ αὐτὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν.

Καὶ ἂν εἶχε παραγγεῖλη αὐτὴν ὁ κόμης, θὰ ἦτο ὅποια ἦτο, πλάσμα πρὸ τοῦ ὁποίου κύπτει τις ἐξ ἐνάστικου, μὴ λογιζόμενος τὴν ἐμφυτον εὐγένειαν, τὴν ἐπιβαλλούσαν ἐν αὐτῇ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν συμπάθειαν.

Ἡ ἐντύπωσις, ἦν τῶ ἐνεποίησεν, ἦτο παραδόξος. Οὐδέποτε εἶδε, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν αὐτὴν, γυναῖκα συνδουλεύουσαν τοσαύτην ἀπλότητα πρὸς τοιαύτην καλλιότητα. Ἐκαστος περὶ αὐτὴν ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ μαντεύσῃ τὰς ἐπιθυμίας της, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ γέρον ἐπιστάτης, πρὸς ὃν εἶχεν ἐμπιστευθῆ αὐτὴν, τὴν περιεποιεῖτο περισσότερο τῶν ἰδίων αὐτοῦ τέκνων.

Ἐξ ὑψηλοφροσύνης καὶ ἀξιοπρεπείας ὁ κόμης, δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτὸν τί ἠσθάνετο· ἀλλ' ἄκων ἐπανήρχετο καθ' ἑκάστην πρὸ τῆς κατοικίας τοῦ γέροντος ἐπιστάτου, ἐν ἀκούσῃ παρὰ τῆς Δάσχα· τὰς ἀπλὰς ταύτας λέξεις:

— Καλὴν ἡμέραν αὐθέντα.

Δούλη! . . . Ἡδύνατό τις ν' ἀγαπήσῃ δούλην; . . .

— Ὁ τὴν νυμφεύσω, ἐσκέφθη ἡμέραν τινὰ ὁ κόμης, καὶ δὲν θὰ σκεφθῶ πλέον περὶ αὐτῆς.

Ἄλλ' εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ γάμου ἠσθάνθη ὄλον τὸ αἷμά του συρρέον εἰς τὴν καρδίαν. Νὰ τὴν νυμφεύσῃ; ὁ θησαυρὸς οὗτος νὰ ἀνήκῃ εἰς ἄλλον; ἄλλος, εἰς οὐτιδανὸς χωρικός, νὰ κηλιδῶσῃ διὰ τῶν φιλημάτων του τὸ ἰνδαλμα τοῦτο τῆς γυναικός; Βασανιστικὴ ζηλοτυπία τὸν κατελάμβανεν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ. Καὶ ἐν τούτοις τί θὰ ἔλεγεν ὁ κόσμος; τί θὰ ἔλεγον οἱ δούλοι τῶν κτήσεών του, ἂν ἠνθούον ὅτι ὁ κόμης Τσχεμόσκι κατήρχετο μέχρι τοιούτου ἔρωτος;

Ἐν μέσον τῶ ὑπελείπετο· νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, καὶ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν, καλῶν αὐτὴν εἰς τὸ μέγαρόν του. Τὸ γόητρον βεβαίως θὰ κατέπιπτε πρὸ νεαρῆς κόρης, ἀποσπασθείσης ἐκ τοῦ κύκλου αὐτῆς, καὶ θὰ ἔχανε πᾶν θέλητρον ἀπομακρυνομένη αὐτοῦ.

Ἡ νεαρὰ κόρη κληθεῖσα μετέβη εἰς τὸ μέγαρον.

— Τί θὰ ἔλεγες ἂν σὲ ἠγάπων; εἶπεν ὁ κόμης ἀφελῶς καὶ μετ' ἀστεϊσμοῦ, ἀντικειμένου εἰς τὰ ἀληθῆ αὐτοῦ αἰσθήματα.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ κόρη ἀφῆκε τοὺς βραχίονας νὰ πέτωσι κατὰ μῆκος τοῦ σώματός της, καὶ σταυρώσασα τὰς χεῖρας, μελαγχολικὴ καὶ ταπεινὴ, οὐδὲν ἀπήντησε.

— Θέλεις νὰ σὲ καταστήσω ἐλευθέραν διὰ νὰ μοὶ ἀπαντήσῃς; ὑπέλαθεν ὁ κόμης, παρατηρῶν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων του.

— Τί νὰ τὴν κάμω τὴν ἐλευθερίαν; Ὅχι, ὄχι, αὐθέντα· εἰμαι δούλη καὶ θέλω νὰ μείνω δούλη.

— Δὲν ἀγαπᾷς κανένα;

— Ὅχι, ὄχι, αὐθέντα.

— Ἐν τούτοις εἶσαι ὠραιότατη, Δάσχα. . . Καὶ ἂν σὲ ἠγάπων ἐγὼ διακάω, μὲ ὄλην τῆς ψυχῆς μου τὴν δύναμιν, τί θὰ ἔλεγες;

— Ὅτι ἀνήκω ἐξ ὀλοκλήρου, καὶ ὑπακούω εἰς τὸν αὐθέντην μου.

— Λησμόνησον ὅ,τι σοὶ εἶπον, εἶπεν ἀποτόμως ὁ κόμης, νικηθεὶς ὑπὸ τῆς ἀδρανεῖας ταύτης.

Καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν νεαρὰν κόρην, τὴν ὠδήγησε μέχρι τῆς θύρας.

Ἀναμφιβόλως ἦτο ἐρωτευμένος περισσότερο, ἢ ὅσον ὑπέθετε· διότι ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων του ὡς αὐθέντου, ἠσθάνθη ἀποστροφήν. Ὁ πρῶτος ἐλαττοντακίς ἀρνήσιν ἢ τὴν δουλικὴν προσηφορὰν τοῦ ἀτόμου αὐτῆς, καὶ θὰ ἠρῆθη ἐπωφελοῦμενος πράξεως ὑποταγῆς, εἰς ἣν οὐδόλως μετεῖχεν ἡ ψυχὴ.

Ἡ νεαρὰ κόρη μετὰ τὴν συνδιαλέξιν ταύτην, κατέστη μελαγχολικωτάτη. Ἀκμαιοτέρα, ὅσον οὐδέποτε, εἰς τὰς ἐντύψεις αὐτῆς, προσεπάθει νὰ μὴ ἐννοηθῇ· καὶ πάντοτε ὠραία, καὶ πάντοτε ψυχρὰ

ἀπῆντα εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ κόμητος διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου:

— Καλὴν ἡμέραν, αὐθέντα.

Δύω γυναῖκες ὑπῆρχον ἐν ἐκυτῇ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ ὑποτεταγμένη δούλη ἢ περιφρουοῦσα ἐκυτὴν, ἡ εἰθισμένη εἰς τὰς βασάνους, τὰ μαρτύρια καὶ τὰ κτυπήματα· ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου παρὰ τὴν δούλην ὑπῆρχε τὸ ἐκλεκτὸν ὄν, ἔχον καρδίαν εὐαίσθητον καὶ πλήρη ἐρωτικοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐτόλμα μὲν νὰ ὁμολογήσῃ, ὑπῆρχεν ὅμως ἀκμαῖον ἐν αὐτῇ.

— Οὐδεὶς θὰ μάθῃ ὅτι τὸν ἀγαπῶ, ἐσκέπτετο, καὶ ἐκεῖνος ὀλιγώτερον παντός· ἄλλου Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἀγαπῶ· θὰ ἀρνηθῶ νὰ γείνω σύζυγός του, καὶ θὰ ἀποθάνω μὲ τὸν ἔρωτά μου.

Μετὰ τινὰ καιρὸν ὁ κόμης, διερχόμενος πρὸ τῆς κατοικίας τοῦ γέροντος ἐπιστάτου, ἤκουσε ρωσικὴν μελωδίαν ἀδουμένην μετὰ δακρῶν· ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς Δάσχα, ἣτις μόλις εἶδεν αὐτὸν ἐσιώπησε. Νὰ τῶ ἀποκρύπτῃ καὶ αὐτὰ τὰ δάκρυά της ἦτο πολὺ!

Τὴν ἐπιούσαν προσεκάλεσεν αὐτὴν ὁ κόμης ἐκ νέου εἰς τὸ μέγαρον. Ἡ αὐτὴ πάντοτε συνεσταλμένη στάσις· οἱ βραχίονες κρεμασμένοι, αἱ χεῖρες ἐσταυρωμέναι — ἡ ὑποτασσομένη δούλη.

— Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ ἀγαπήσῃς; εἶπεν ὁ κόμης βεβαίως πρὸς αὐτήν.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐστενοχωρεῖτο. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς παραδόξως ἀπήστραπτον.

— Δὲν σκέπτεσθε, ἐντιμότητε. . . νὰ ἀγαπήσῃτε δούλην! . . .

— Ἐχεις ἄδικο, ἂν εἰρωνεύησαι, Δάσχα. Εἰμαι εἰλικρινὴς καὶ σὲ ἀγαπῶ.

— Αὐθέντα, ἀκούσατέ με, εἶπεν ἡ Δάσχα, προσπαθοῦσα νὰ κατευνάσῃ τὴν ταραχὴν της· γνωρίζω ὅποια εἰμαι καὶ ὁποῖος εἶσθε· μὴ λέγετε τὴν λέξιν ταύτην σὰς ἐξορκίζω. Εἰμαι ἰδικὴ σας, εἰμαι κτήμα σας· δύνασθε νὰ μὲ μεταχειρισθῆτε ὡς ἀντικείμενον ἰδιοτροπίας, ἢ ὡς παίγνιον σας· δὲν θὰ παραπονεθῶ, διότι εἰμαι δούλη σας. Ἄλλ' ἂν μοὶ λέγητε: σὲ ἀγαπῶ. . . τότε σκεφθῆτέ το, μὲ καθιστάτε ὅμοιον σας. Μοὶ ζητεῖτε τὴν καρδίαν μου, ἣτις μοὶ ἀνήκει καὶ ἡ ὁποία ἀπαξ μόνον θὰ δοθῆ, ἀπαξ διὰ παντός. Διὰ παντός, ἀκούσατέ το καλῶς, θὰ προσκολληθῶ εἰς ὑμᾶς ὡς ὁ κισσὸς εἰς τὸ δένδρον, θὰ σας ἀκολουθήσω πανταχοῦ, θὰ ἀποτελέσω μέρος τοῦ ἑαυτοῦ σας· δύνασθε νὰ μὲ κτυπήσῃτε, νὰ μὲ φονεύσῃτε. Καὶ πέραν τοῦ τάφου ἡ σὰρξ καὶ τὰ ὀστά μου θὰ ἐνωθῶσι διὰ νὰ σας ἐπανεύρωσιν. Ἴδου πῶς θὰ ἠγάπων. . . καλῶς ἐννοεῖτε ὅτι τοῦτο εἶναι παράλογον!

— Ὅχι, ὁ ἔρωσ οὗτος δὲν μὲ τρομάζει, εἶπεν ὁ κόμης, λαμβάνων τὰς χεῖρας αὐτῆς, οὕτω σὲ θέλω. Σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, σὲ ἀγαπῶ! . . .

— Τότε, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἶπεν ἡ νεαρὰ κόρη, ὑψοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν· ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, παραδίδομαι εἰς ὑμᾶς. Δὲν δύναμαι νὰ ἤμαι σύζυγός σας, ἀλλὰ σας ἀγαπῶ καὶ θὰ σας ἀγαπῶ πάντοτε!

— Ὅχι, ὁ ἔρωσ οὗτος δὲν μὲ τρομάζει, εἶπεν ὁ κόμης, λαμβάνων τὰς χεῖρας αὐτῆς, οὕτω σὲ θέλω. Σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, σὲ ἀγαπῶ! . . .

— Τότε, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἶπεν ἡ νεαρὰ κόρη, ὑψοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν· ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, παραδίδομαι εἰς ὑμᾶς. Δὲν δύναμαι νὰ ἤμαι σύζυγός σας, ἀλλὰ σας ἀγαπῶ καὶ θὰ σας ἀγαπῶ πάντοτε!

